

Arrest

nr. 128 629 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de twee beslissingen van 13 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIVJERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 januari 2012 is de aanvraag ontvankelijk verklaard en zijn verzoekers in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 17 maart 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M., S. (0)...

Geboren op 30.01.1971

M., I. (0) ...

Geboren op 04.04.1972

+ kinderen:

M., V. (°05.02.1995)

M., S. (°22.07.1996)

M., H. (°14.07.1999)

M., P. (°22.08.2002)

Nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M., S. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 07.02.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Servië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor elk van verzoekers tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 17 maart 2014. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering telkens luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 04.05.2011 het grondgebied te hebben betreden. Op 18.11.2011 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt dat deze beslissingen in het kader van een gebonden bevoegdheid werden genomen.

3.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Evenwel dient er op te worden gewezen dat er van enige gebonden bevoegdheid geen sprake meer is indien de verweerder na een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden bevelen niet meer kan vaststellen dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan hen werd toegestaan. *In casu* vorderen de verzoekers middels onderhavig verzoekschrift tevens de nietigverklaring van de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag bij beslissing van 4 januari 2012 ontvankelijk werd verklaard waarna de verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal in dergelijke omstandigheden tot gevolg hebben dat de verzoekers terug worden geplaatst in de toestand waarop zij zich bevonden voordat de onwettigheid werd begaan. Met andere woorden zullen zij alsdan terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zullen zij opnieuw recht hebben op een attest van immatriculatie in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers dat behoudens de gevallen voorzien in

artikel 9ter, § 3 van de wet, de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris de instructie geeft aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Derhalve kunnen de verzoekers alsdan niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De gegrondheid van de exceptie hangt dan ook samen met de gegrondheid van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg zal eerst dit middel worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoekers zijn ernstig ziek doch de aanvraag werd niet ten gronde onderzocht. Er werd enkel gesteld dat uit de medische gegevens niet zou blijken dat verzoekers lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoud voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers en dat er een behandeling mogelijk zou zijn in Servië.

Uit het medisch verslag van de adviseur blijkt tevens dat er onvoldoende informatie zou zijn en dat deze tevens niet meer actueel zou zijn.

Dit is opmerkelijk nu tegenpartij zelf meer dan 2,5 jaar gewacht heeft om een beslissing te nemen en zelf nooit om bijkomende medische attesten heeft gevraagd en er geen onderzoek ten gronde werd gedaan of verzoekers effectief zal behandeld worden in hunland van herkomst.

Er bestaat geen wettelijke bepaling die stelt dat verzoekers op regelmatige tijdstippen nieuwe medische attesten diende bij te brengen. Indien tegenpartij van oordeel was dat na 2,5 jaar het attest niet meer actueel was, had zij bijkomende informatie dienen te vragen aan verzoekers dan wel zelf verzoekers uit te nodigen voor een medisch onderzoek.

Verzoekers hebben wel degelijk regelmatig bijkomende medische attesten opgestuurd.

Eerst meer dan 2,5 jaar wachten om het dossier van verzoekers te bekijken en vervolgens stellen dat de bijgebrachte attesten niet meer actueel zijn, is geen correcte houding van tegenpartij en de motivering is dan ook juridisch niet aanvaardbaar.

Het is immers door de houding van tegenpartij zelf, die zeer lang gewacht heeft om een beslissing te nemen, dat het attest van verzoeker niet meer actueel is. Dit kan niet aan verzoeker verweten worden.

Men kan zich de vraag stellen of dit een doelbewuste houding is van tegenpartij om toch maar tot een negatieve beslissing te komen.

Verzoekers zijn nog wel degelijk ziek en in behandeling. Verzoekers nemen nog steeds medicatie en uit het bijgebrachte attest blijkt wel degelijk dat er nog steeds medische problemen zijn die een risico inhouden voor het leven van verzoekers, indien deze niet behandelend worden.

Tegenpartij stelt dat de ziekte niet levensbedreigend is en dat verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Er werd echter geen enkel onderzoek gedaan of er in het land van herkomst van verzoeker enige afdoende behandeling mogelijk is voor de ziekte van verzoekers.

Verzoekers zijn nog wel degelijk ziek en zij brengen hiervan de nodige attesten bij dat zij nog wel degelijk in behandeling zijn. Er kan dan ook niet getwijfeld worden over de ziekte en het feit dat deze nog steeds actueel is.

Tegenpartij had hier zelf verder onderzoek naar dienen te verrichten dan wel om bijkomende informatie dienen te verzoeken.

De beslissing van tegenpartij is dan ook verkeerdelijk gemotiveerd nu er geen wettelijke verplichting bestaat voor verzoekers om haar dossier te actualiseren.

De behandeling is niet mogelijk in hun land van herkomst en dit in tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd. Dit werd niet in concrete onderzoek en wordt enkel verwezen naar algemene veronderstellingen.

Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijkheid was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk en gegrond had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden. Tegenpartij heeft het verzoek niet eens persoonlijk onderzocht zodat er geen beeld kan gevormd worden over de ernst van de ziekte van verzoeker. Er werd enkel gesteld dat het medisch attest niet meer actueel zijn en dat er een behandeling in het land van herkomst mogelijk is en hierdoor de ziekte niet meer levensbedreigend zou zijn. Tegenpartij had zelf de nodige inspanningen dienen te doen om te verifiëren of de toestand van verzoeker was verbeterd of verslechterd.

Zij heeft echter nagelaten enige bijkomend onderzoek te verrichten en heeft ook niet aan verzoekers gevraagd om bijkomende inlichtingen te verschaffen.

Tegenpartij stelt enkel dat de gezondheidstoestand van verzoekers niet kritiek is en er geen reëel risico is, maar heeft hier geen enkel onderzoek naar verricht.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoekers ernstig ziek is en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor hun leven, indien deze niet behandeld wordt.

Verzoekers hebben in hun thuisland onvoldoende toegang tot de nodige medische hulpverlening.

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekers een medische aandoening hebben die een ernstige bedreiging voor hun leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt en in hun thuisland kunnen zij niet beschikken over de nodige medische hulpverlening.

Verzoekers hebben deze medische problemen noch steeds en zijn noch steeds in behandeling.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers een medische aandoening hebben waarvoor hij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekers nog in behandeling zijn en dat zij steeds medische verzorging nodige hebben.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekers dan ook onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst aangezien verzoekers daar onvoldoende toegang hebben tot medische verzorging.

Dit wordt geenszins afdoende bewezen door tegenpartij.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekers het land dienen te verlaten terwijl verzoekers nog wel degelijk medische problemen hebben en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is en kan behandeld worden in Servië. Waarop baseert tegenpartij zich ? Heeft zij hier enig onderzoek naar verricht?

Niets is minder waar, in hun land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoekers indien zij geen behandeling of een afdoende behandeling krijgen.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekers dan ook onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekers onvoldoende toegang hebben tot medische verzorging.

Aangezien het voor verzoekers in hun thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoekers in hun land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekers.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekers daadwerkelijk in staat zijn, gezien hun medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in hun land van herkomst voldoende middelen ter beschikking hebben of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoekers hebben met zijn laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in hun land van herkomst niet beschikken over enig inkomen. Verzoekers hebben geen familie meer waar zij terecht zou

kunnen en gezien hun leeftijd en medische toestand zijn verzoekers tevens niet in de onmogelijkheid om nog te werken.

Het is voor verzoekers dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekers daadwerkelijk dienen terug te keren, kunnen zij geen beroep doen op familie en hebben zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Zij hebben hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoekers daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekers in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk en gegrond verklaard te worden nu er aan alle voorwaarden voldaan was.

Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekers en het levensbedreigend karakter hiervan en of dit nog wel actueel zou zijn.

Door de eigen houding van tegenpartij heeft zij zeer lang het dossier laten liggen om vervolgens te stellen dat het niet meer actueel zou zijn.

Op welke bevindingen of onderzoek baseert tegenpartij zich?

Verzoekers brengen nog recente medische attesten bij waaruit wel degelijk blijkt dat verzoekers nog steeds ziek zijn.

Er kan dan ook discussie over bestaan dat verzoekers ernstig ziek zijn en de nodige behandeling nodig hebben. Bij gebrek aan een adequate behandeling is het leven van verzoekers wel degelijk in gevaar nu het niet zeker is dat zij in hun land van herkomst de levensnoodzakelijk behandeling en medicatie kunnen verder zetten.

Aangezien het voor verzoekers in hun thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekers daadwerkelijk in staat is, gezien hun medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoekers dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoeker een louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of de ziekte van verzoekers nog actueel is.

Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvraag ongegrond zou zijn.

Door de aanvraag dermate lang te laten aanslepen heeft tegenpartij verzoekers getolereerd op haar landgebied. En de hoop gegeven op een positieve beslissing.

Ook de bevelen om het grondgebied te verlaten dd 13.02.2014 werden onvoldoende gemotiveerd nu er niet verwezen werd naar de regularisatie aanvraag 9 ter en de beroepsmogelijkheden hiertegen.

Bij gebrek aan een onvoldoende motivering dienen ook deze bevelen nietig verklaard te worden."

4.2 Wat de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, *“zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”*. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

De bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 februari 2014 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoekers een kopie ontvingen onder gesloten omslag op 17 maart 2014. Uit dit advies blijkt dat de verzoekster lijdt aan aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter dat de aandoeningen van verzoekster geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling om reden dat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Servië. De gemachtigde besluit derhalve dat uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat uit het medisch verslag van de adviseur het verwijt blijkt dat er onvoldoende informatie zou zijn voorgelegd en dat deze tevens niet meer actueel zou zijn. Zij meent dat dit

opmerkelijk is nu tegenpartij meer dan 2,5 jaar heeft gewacht om een beslissing te nemen en zelf nooit om bijkomende medische attesten heeft gevraagd. Indien tegenpartij van oordeel was dat de medische attesten niet meer actueel waren, had zij bijkomende informatie dienen te vragen aan verzoekers dan wel verzoekster uit te nodigen voor een medisch onderzoek. Verzoekster benadrukt dat zij weldegelijk nog steeds ziek is en verwijst naar de bijgevoegde attesten van 5 februari 2014, 20 november 2013 en 11 september 2013 die allen verband houden met psychiatrische zorgen.

Waar verzoekster meent dat er minstens een medisch onderzoek had moeten gebeuren, of navraag had moeten worden gedaan, naar de actuele medische en psychische toestand van verzoekster, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken over het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. De arts-adviseur stelt in het advies vast dat het dossier *“zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 05/03/2013”*. Verzoekster maakt aan de hand van de nieuw voorgelegde medische stukken niet aannemelijk welk belang zij heeft bij haar kritiek. Zij geeft immers niet aan welke actuele informatie over haar medische toestand een relevante impact zou kunnen hebben op de beoordeling van de medische elementen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Immers betoogt zij slechts dat zij nog steeds ziek is en behandeling nodig heeft. De Raad benadrukt verder dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet is gegrond op het gegeven dat de aanvraag niet werd geactualiseerd, doch wel op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië voor wat de chronische depressieve stoornis en posttraumatische stressklachten betreft.

De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies uitdrukkelijk naar de voorgelegde medische attesten. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de psychiatrische zorgen van verzoekster in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet plaatsgevonden. Verzoekster toont niet concreet aan dat in dit specifieke geval de medische gegevens die blijken uit de aangebrachte medische stukken, waarvan het meest recente dus dateert van 5 februari 2014, dermate achterhaald zijn dat het kennelijk onredelijk zou zijn om deze gegevens zonder actualisatie te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De loutere beweringen van verzoekster, met name dat zij nog steeds ziek en in behandeling is, volstaan dan ook niet om de vaststellingen dienaangaande van de ambtenaar-geneesheer, die op medische attesten zijn gebaseerd, te weerleggen.

Waar verzoekster betoogt dat er geen onderzoek is gebeurd naar het eventuele risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, kan zij niet worden gevolgd. De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies vast dat op basis van de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen niet blijkt dat er bij verzoekster sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen en evenmin blijkt dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij verzoekster. Verder stelt de arts-adviseur in verband met de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië, het volgende:

“Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank2:

o van International SOS van 04/09/2012 met het uniek kenmerknummer BMA 4301.

o van International SOS van 03/05/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4772-3wk.

o van International SOS van 24/06/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4860.

o van International SOS van 10/07/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4867.

o van International SOS van 28/08/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4967.

o van International SOS van 09/01/2014 met het uniek kenmerknummer BMA-5126.

-Informatie afkomstig uit een databank van humane geneesmiddelen van het Medicines and Medical

Devices Agency of Serbia (ALIMS) (bekomen via <http://www.alims.gov.rs/eng/> en geraadpleegd op 04/02/2014): o.a. Apidra Solostar (insuline glulisine), Lantus SoloStar (insuline glargine), Glucophage (farmaceutische stof metformine), Astax (farmaceutische stof simvastatine), Prexanil (farmaceutische stof perindopril), Biprez (farmaceutische stof bisoprolol), Cardiopirin (farmaceutische stof acetylsalicylzuur), Seroquel XR (farmaceutische stof quetiapine) en Paroksetin PharmaS (farmaceutische stof paroxetine) komen hierin voor. Over trazodon werd in deze databank geen informatie teruggevonden, doch andere antidepressiva komen er wel in voor: bijvoorbeeld Triamyl (farmaceutische stof amitriptyline), Mirzaten (farmaceutische stof mirtazapine).

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met insuline glulisine, insuline glargine, metformine, simvastatine, perindopril, bisoprolol, acetylsalicylzuur, quetiapine en antidepressiva (paroxetine en andere) beschikbaar is in Servië; indien noodzakelijk/gewenst kan trazodon vervangen worden door een ander antidepressivum: bijvoorbeeld amitriptyline, mirtazapine. We merken op dat in BMA-4772-3wk van 03/05/2013 vermeld is dat paroxetine niet beschikbaar is in Servië; uit het recentere BMA-4860 van 24/06/2013 en BMA-4867 van 10/07/2013 en uit de informatie die bekomen werd uit de geneesmiddelenbank van het ALIMS blijkt evenwel dat paroxetine wel beschikbaar is in Servië. Behandeling/opvolging door een huisarts, een internist en een psychiater is beschikbaar in Servië."

Vooreerst herhaalt de Raad dat de ernst van de ziekte van verzoekster geenszins wordt betwist, nu de arts-adviseur vaststelt dat de lopende medicamenteuze behandeling voor de chronische depressieve stoornis en posttraumatische stress-klachten beschikbaar is. Ook de begeleiding door een psychiater is hij nagegaan. Evenwel meent de arts-adviseur dat zij geen behandeling nodig heeft in België aangezien de medische zorgen en de opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Uit de rapporten van de MedCOI-databank van 2012 tot 2014 en van ALIMS van 2014, allen toegevoegd aan het administratief dossier, kan aldus worden afgeleid dat er geen problemen zijn wat betreft de beschikbaarheid van de medische zorgen in haar herkomstland, met name Servië. De loutere bewering van verzoekster dat er geen medische hulpverlening voorhanden is in haar land van herkomst, volstaat niet om de rapporten waarnaar het medische advies verwijst en die het tegendeel aantonen, te weerleggen. Waar verzoekster meent dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan over de beschikbaarheid van de behandeling en slechts verwijst naar algemene veronderstellingen en geen bewijzen voorlegt, kan zij niet worden gevolgd, nu uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat verschillende recente bronnen zijn geraadpleegd en deze informatie overigens is toegevoegd aan de stukken van het administratief dossier.

Verder stelt verzoekster dat zij onvoldoende toegang heeft tot de medische verzorging. Er ligt geen bewijs voor dat zij in het land van herkomst over voldoende middelen zal kunnen beschikken om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen. Zij beschikt niet over enig inkomen. Zij heeft geen familie meer en gezien haar leeftijd en medische toestand is zij niet in de mogelijkheid om te werken.

Ten dezen merkt de Raad op dat wat de toegankelijkheid betreft van de benodigde medische zorgen en opvolging, na onderzoek, hierover als volgt, wordt gemotiveerd in het advies van de ambtenaar-geneesheer:

"Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Servië:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 05/02/2014:

"Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend.

Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het

gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst, Servië.

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing.

Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt.

Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg. 4

In het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering. 5

De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval- en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten - moet de patiënt helemaal niets zelf betalen.

Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg). 6

Medicijnen die op de 'positieve lijst' voorkomen zijn gratis voor de patiënt, indien deze over een ziekteverzekering beschikt. De enige kost die door de patiënt gedragen wordt, is een participatiekost van RSD 50. Voor de bepaalde geneesmiddelen is er voor de patiënt een participatiekost van 25%. 7 Een deel van de medicatie die betrokkene nodig heeft wordt op die manier terugbetaald. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat hef volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in hef dossier die erop wijzen dat betrokkene en haar echtgenoot geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

In Servië heeft men recht op een werkloosheidsuitkering wanneer men minstens 12 maanden bijgedragen heeft gedurende de laatste 18 maanden.

Voor verzoeker zal dit niet het geval zijn. Indien hij of zij geen inkomen kan verwerven uit arbeid, kan betrokkene rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De andere voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf

Een alleenstaande zonder middelen ontvangt 5.820 RSD per maand (50,87 euro), een familie bestaande uit 5 personen, betrokkene haar gezin beslaat uit 6 personen, 11.646 RSD per maand (101,79 euro). Dit kan nog aangevuld worden met andere sociale uitkeringen. 8

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Servië."

Met het loutere betoog dat ze geen familie meer heeft in haar land van herkomst en zij niet in de mogelijkheid is om te werken en bij gebrek aan een begin van bewijs daaromtrent slaagt verzoekster er niet in om deze concrete motieven te weerleggen en aan te tonen dat ze arbeidsongeschikt is, geen inkomen kan verwerven en geen familie meer heeft waar ze terecht kan. Zij toont niet aan dat haar echtgenoot zich in een medische toestand bevindt waardoor hij niet in staat zou zijn enig inkomen te verwerven. Bovendien kan zijn leeftijd, met name 42 jaar bezwaarlijk als 'te oud' om te werken worden beschouwd. Ten slotte merkt de Raad nog op dat uit de door verzoekster bijgebrachte stukken bij het verzoekschrift blijkt dat zij weldegelijk nog familie heeft in Servië daar zij zelf verklaarde zich zorgen te maken over haar familie (vader en broers), die nog in Servië verblijft. De concrete en feitelijke vaststellingen in het medisch advies, die het resultaat zijn van een onderzoek gebaseerd op objectieve bronnen, zoals rapporten van de International Organization for Migration, Country Fact Sheet Serbia en Centre des Liaisons Européennes et internationales de Sécurité Social, die zich in het administratief dossier bevinden, worden door verzoekster niet *in concreto* betwist noch weerlegd. Verzoekster kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden tot gratis hulpverlening.

Verzoekster maakt eveneens niet aannemelijk dat de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer steunt onjuist is, noch dat deze ambtenaar-geneesheer omtrent de toegankelijkheid van medische hulpverlening in Servië onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld en gemotiveerd.

In zoverre verzoekster meent dat de gemachtigde te lang heeft gewacht met het nemen van een beslissing, dat verzoekster gedurende 2,5 jaar werd getolereerd en haar hoop werd gegeven op een positieve beslissing, wijst de Raad er op dat deze argumenten geen uitstaans hebben met de concrete motieven van de bestreden beslissing en ook niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad merkt bovendien op dat de tweede en derde bestreden beslissingen werden getroffen *conform* het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar “*de regularisatie aanvraag 9ter en de beroepsmogelijkheden hiertegen*”. De aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen is het voorwerp van een afzonderlijke beslissing.

Het feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en de gevolgtrekking van de gemachtigde, volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verzoekers kregen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekers bij hun terugkeer het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door hun land te ontvluchten zijn verzoekers eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Er werd immers geen onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekers, er werd enkel gesteld dat verzoekers het land dient te verlaten omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn en tevens een behandeling voorhanden zou zijn in zijn thuisland.

Door verzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffers zullen zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekers vrezen terecht voor hun leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekers.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekers naar Servië houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekers.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

4.4 Onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze artikel 14 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan verzoekers toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat zij bij terugkeer het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, waarbij ze onder meer aanvoeren dat ze blootgesteld zullen worden aan represailles en dat ze vrezen voor hun leven.

Met louter algemene en summier beweringen, zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat verzoekers vaag blijven en geen concrete gegevens noch een begin van bewijs naar voren brengen. Daarenboven stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet inhoudt dat ze moeten terugkeren naar het land van herkomst.

Derhalve wordt in deze stand van zaken een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

4.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het is duidelijk dat verzoekers bij hun terugkeer niet in veiligheid zullen zijn. De vrees voor hun leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekers terug zou keren naar hun land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoekers is geenszins gewaarborgd in hun land van herkomst, temeer vermits zij hun land van herkomst verlaten hebben en zij zullen bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoekers hebben geen inkomen en hebben geen plaats om te verblijven in Servië. Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, hebben zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en zijn zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken gezien hun ernstige ziekte. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Verzoekers hebben inmiddels een band opgebouwd hier in België en hebben zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Verzoekers zijn reeds verschillende jaren in België en hebben zich zeer goed geïntegreerd. Hiervoor werd er een aanvraag 9 bis ingediend. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

4.6 Artikel 5 van het EVRM luidt als volgt

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;*
- b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;*
- c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;*
- d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;*
- e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;*
- f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.*

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadevergoeding.”

Verzoekers zijn van mening dat dat zij bij terugkeer niet in veiligheid zullen zijn, dat zij blootgesteld zullen worden aan represailles wegens landverraad, dat ze geen inkomen hebben noch een plaats om te verblijven in Servië en niet in staat zullen zijn om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken. De Raad merkt op dat verzoekers met louter algemene en summiere beweringen, zonder concrete elementen aan te dragen of een begin van bewijs, geen schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk maken. De Raad merkt daarenboven op dat er heden geen sprake is van een gedwongen terugkeer.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekers aantonen een privéleven in België te leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privéleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* in artikel 7 van de vreemdelingenwet alsook in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name om na te gaan of verzoekers zich nog in regelmatig verblijf bevinden en of verzoekster zich in een omstandigheid bevindt waarbij haar een machtiging tot verblijf kan worden verleend omwille van medische redenen, *quod non in casu*.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In zoverre verzoekers verwijzen naar het precair verblijf dat verzoekers in het Rijk gehad hebben tijdens de geldigheidsduur van hun attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze bijna 2,5 jaar, merkt de Raad op dat verzoekers een attest van immatriculatie verkregen in functie van hun aanvraag 9ter. Verzoekers wisten of dienden te weten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze procedure en dat bij een negatieve beslissing dit attest van immatriculatie zou komen te vervallen.

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat ze niet wisten dat er een mogelijkheid was dat zij dienden te vertrekken.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat ze hun privéleven niet elders, of desgevallend in hun land van herkomst, kunnen verderzetten. Verzoekers tonen met hun summier en ongestaafd betoog niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan.

Verzoekers tonen derhalve met hun betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die *in se* bestaan in het verderzetten van hun privéleven zonder een omweg te

hoeven maken via hun land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde.

Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4.7 In het vierde middel voeren verzoekers “*Humanitaire gronden*” aan.

“Dat verzoekers alle banden hebben verbroken in hun voormalig thuisland en riskeren om er vervolgt te worden bij hun terug keer. Verzoekers hebben in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van hun nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekers niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vragen de verzoekers om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot henzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

4.8 Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder “*middel*” te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekers voeren “*humanitaire gronden*” aan en stellen dat indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd dit een humanitair onrecht zou uitmaken. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Verzoekers laten echter na te preciseren welk beginsel werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Het vierde middel is dan ook onontvankelijk.

Verzoekers hebben derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN